

DE TRAGIEK VAN DE KEEPER

Mijn zoon is een voetbalkeeper die niet bij de lat kan. Toch wordt ook hij afgerekend op zijn fouten. Een spits die zes kansen mist en dan scoort, is een held. Een keeper die zes wereldballen pakt en dan blundert, is een schlemiel. Keepers worden beoordeeld op hun fouten. Dat ze ballen pakken is vanzelfsprekend. Dát is de tragiek van de keeper.

Het is een tragiek die je ook steeds vaker buiten het voetbalveld ziet. Het is niet belangrijk wat er goed gaat. Het gaat om de fouten! Heb je je tien jaar als bestuurder ingezet voor gelijkheid, maar één keer lang geleden een vrouwonvriendelijke tweet geplaatst? Weg carrière! Een ziekenhuis dat tienduizenden mensen heeft genezen, zelfs miraculeus, hoeft maar één keer het verkeerde been te amputeren, en weg is het vertrouwen (en het been). Een school die duizenden kinderen heeft leren lezen, maar één keer dyslexie diagnosticeert als dom, moet vrezen voor zijn imago.

De focus op fouten leidt vaak tot pogingen om fouten te voorkomen. Meestal procedures, kwaliteitssystemen en protocollen die leiden tot meer bureaucratie, meer frustratie en minder tijd voor het primaire proces. Het aantal fouten neemt af, maar er wordt ook veel minder (goed) gedaan. Kunnen we daarom niet wat minder focussen op wat fout gaat? Iets minder keeper. Iets meer spits. Fouten maken mag. Laten we dat nou ook eens echt menen!

Bijvoorbeeld: als ik een keertje vreemdga, en daarna heb ik tien keer seks met mijn eigen vrouw, dan moet dat afdoende zijn. Toch?